

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιά)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 7ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τι λέτε εσείς κοπελούδες;
ΜΕΝΙΑ: Οι καλές φίλες δεν τελειώνουν ποτέ τις κουβέντες. Έλα κάθισε μαζί μας. Είναι ωραία εδώ. Κάθισε.. και.. ξέρεις, η θεία έχει μια ωραία τσικουδιά.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Με κακομαθαίνεις, το ξέρεις; Κι αν δεν έρθεις να ζήσεις στο νησί (την κοιτάει εξεταστικά και με νόημα) ποιος θα με φιλεύει;
ΜΕΝΙΑ: (με χαμόγελο) Μπάρμπα-Χριστόδουλε, νομίζω ότι με δουλεύεις..
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εγώ δεν είπα τίποτα.
ΜΕΝΙΑ: Εσύ που κάνεις πως δεν ξέρεις τίποτα και πως δεν βλέπεις καλά... Αμ, εσύ τα ξέρεις όλα και βλέπεις πολύ μακριά... Πάω να σου φέρω την τσικουδιά.(φεύγει)
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τι κάνεις εσύ, Τζήνα παιδάκι μου;
ΤΖΗΝ: Καλά, κύριε Χριστόδουλε, καλά. Να, φεύγουν και οι τελευταίοι τουρίστες και θα μείνουμε πάλι μόνοι μας.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εσύ δεν είσαι μόνη σου. Έχεις και το παιδί σου αλλά έχεις βάλει και μια τάξη μέσα σου που σε καμαρώνω.
ΤΖΗΝ: Ευχαριστώ. Δεν νομίζεις ότι πρέπει να παίρνουμε τη ζωή όπως μας έρχεται και να προσαρμο...
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Προσαρμοζόμαστε
ΤΖΗΝ: προσαρμοζόμαστε μ' αυτήν;
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι, κορίτσι μου, (επιγραμματικά) Ο άνθρωπος κι η μοίρα του κι η πάλη του ανάμεσα στο θέλω και στο πρέπει.
ΤΖΗΝ: Σοφή κουβέντα αυτή, κύριε Χριστόδουλε. (Μπαίνει η Μένια με την τσικουδιά. Από κοντά και η Θεοδότη)
ΜΕΝΙΑ: Έλα, μπάρμπα-Χριστόδουλε, η θεία μου είπε να στο γεμίσω το ποτήρι. Και ξέρεις τι άλλο μου είπε; Ότι όταν πεις λιγάκι λες πολλά και καλά. Ναι, έτσι το είπε. Και καλά.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν την ξέρεις εσύ τη θεία σου, πάει να με μεθύσει να διασκεδάσει.
ΘΕΟΔΟΤΗ: Μα δεν σε έχω δει ποτέ μεθυσμένο. Πάντα σωστός και λογικός. Θέλω πριν πεθάνω να σε δω και μια φορά να κάνεις τρέλες.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Φοβάμαι πως δεν θα σου κάνω τη χάρη γιατί θα φύγω πριν από σένα. - Άντε στην υγεία σας. Στις χαρές σας... (φέρνει γύρω το ποτήρι σαν το λέει για όλες).

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αμ' εσύ μέθυσες πριν το πιεις.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εγώ δεν είπα τίποτα.
ΘΕΟΔΟΤΗ: Σκέψου και να 'λεγες.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ο μεγάλος μας Παλαμάς είπε: «Όλα τ' ανθρώπου είν' ιερά, για το συμπάθιο είν' όλα.» Κι είπε και κάτι άλλο σοφό. «Η ζωή και τραγική και αγία και μία».
ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ: Εγώ την έζησα μία κι αγιασμένη. Τι θες να πεις μ' αυτές τις σοφίες;
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (στα κορίτσια) Που λέτε, κορίτσια μου, η ζωή δεν τελειώνει με τις νεανικές τρέλες, τους έρωτες και με το γάμο των παιδιών. Και είναι βαρειά, π' ανάθεμά τα γηρατειά.
ΘΕΟΔΟΤΗ: Χριστόδουλε, θα πάρω τσουκνίδα για τη γλώσσα σου.
ΜΕΝΙΑ: Κάτι πλανιέται στον αέρα, κάτι λέτε εσείς οι δυο, μιλάτε συνθηματικά.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν μου λες, Μελπομένη μου, αν η θεία σου είχε μια συντροφιά, δεν θα ήταν καλλίτερα από να είναι μόνη, που έρχονται και γηρατειά;
ΜΠΑ: που να φας τη γλώσσα σου.
ΜΕΝΙΑ: (με απορία) Δηλαδή...την φλερτάρεις τη θεία;
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (γελάει τρανταχτά) Όχι, βρε παιδάκι μου, δεν μιλάω για μένα. Ύστερα και να μ' ήθελε δεν τη θέλω εγώ... Ούτε για 24 ώρες δεν τη θέλω..(γελάει πάλι).
ΜΕΝΙΑ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.
ΘΕΟΔΟΤΗ: Τι να καταλάβεις από τον ξεκουτιασμένο;
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (συνεχίζει σαν να μην άκουσε) Να, μωρέ παιδάκι μου. Είναι κάποιος που ενδιαφέρεται για τη θεία σου. Και καλός και οικονομημένος και το σπουδαιότερο την αγαπάει αληθινά.
ΜΕΝΙΑ: Μη μου πεις πως κάποιος τουρίστας ξελογιάστηκε με τη θεία;
ΘΕΟΔΟΤΗ: (Σηκώνεται θυμωμένη) Ντροπή σου. Για ποια με πέρασες; Ντροπή και σε σένα και σ' αυτόν τον ξεμωραμένο που έγινε και προξενητής τώρα. Να μη σας ξαναδώ στα μάτια μου και τους δυο σας (φεύγει)
ΜΕΝΙΑ: Για πες μου μπάρμπα-Χριστόδουλε, τι έγινε, τι γίνεται;
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Να, παιδάκι μου, η θεία σου έζησε μια έντιμη ζωή, με πολλή αξιοπρέπεια, εκείνο που λένε τύπος και υπογραμμός. Όμως αυτή η τιμιότητά της, της καταστρέφει το αύριο. Ο Μαθιός του Μιχαήλου γύρισε από την Αυστραλία. Αγαπούσε τη θεία σου από παιδί. Και

Συνέχεια στην σελίδα 20